

ΑΙ ΡΩΣΣΙΔΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

II

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

Μοί εἶπεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν Ποπώφ, τὸν ὅποιον ὁ πρίγκιψ ἀπέλυσε τῆς ὑπηρεσίας του τὸν παρελθόντα μῆνα.

— Εἶνε βέβαιος περὶ αὐτοῦ;

— Μάλιστα καὶ ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ με τρομάζει· διότι ὁ Ποπώφ αὐτὸς εἶνε εἰς ἀρχεὶος ἱκανὸς διὰ πάντα. Ἰσως μαρτυρεῖ εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὰς νυκτερινὰς ἐκδρομὰς μας.

Ἡ Βάνδα ἐσκέφθη ἐπὶ τινος στιγμῆς.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε, μᾶς ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον.

Καὶ διηγήθη κατόπιν εἰς τὴν Κατίαν ὅ,τι τῇ εἶχεν εἶπει ὁ πατήρ της, καὶ τὴν κατηγορίαν ἣτις τὴν ἐβάρυνε.

— Ἡ ἀστυνομία μᾶς ἐπιτηρεῖ, προσέθηκε· θὰ εὐρωμεν ὅμως τὸ μέσον νὰ τῇ διαφύγωμεν. Ὅταν θὰ μεταβαίνωμεν εἰς τοῦ Λιτζανώφ, τὸν ὁποῖον δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ ὑποπτεύωνται ὡς κοινωνιστὴν, τοὺς ἀφίνωμεν νὰ μᾶς ἀκολουθώσι. Μετὰ ταῦτα, περὶ τῶν ἐννάτην ὥραν, ἐνδύομεν δύο γυναῖκας με τοὺς πῖλους μας καὶ με τὰ ἐπιχρῶνιά μας, αἵτινες καταλαμβάνουσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ τὰς θέσεις μας καὶ ἐρχονται ἐδῶ. Ἡμεῖς δὲ μετὰ τῶν Λιτζανώφ μεταβαίνωμεν εἰς τοῦ Παδλέσκη, ἔνθα θὰ γίνῃ συνάθροις ἀπόψε.

— Κάλλιστα. Θὰ διαφύγωμεν τὴν φορὰν ταύτην· ἀλλ' αὐρίον; μελαύριον; τὰς ἄλλας ἡμέρας πῶς θὰ συγκοινωνώμεν μετὰ τῶν φίλων μας;

Ἡ Βάνδα ἔμεινε στιγμὰς τινος σκεπτομένη· εἶτα μετ' ὀλίγον:

— Εὐρον! εὐρον! ἀνέκραξε.

— Λέγε λοιπόν!

— Δέον νὰ συλλάβωμεν τὸν ταῦρον ἐκ τῶν κεράτων, ὡς λέγει ἡ παροιμία· θὰ ὑπάγω μετὰ τοῦ πατρός μου νὰ ἴδω τὸν στρατηγὸν Τρεπώφ.

— Καὶ τί θὰ τῷ εἶπης;

— Θὰ τῷ παραπονέθῃ διότι με ὑπωπτεύθη κυβερνήτης, τὴν ὁποίαν τοσάκις ὁ πατήρ μου ἐντιμότεστα καὶ πιστότατα ὑπηρετήσας· θὰ τῷ ἐκφράσω δὲ πρὸ πάντων τὴν μεγάλην λύπην μου ὅτι με κατασκοπεύει ἡ ἀστυνομία ἢ τίς οἶδε τίς ἄλλη ἀρχή. Τέλος θὰ τὸν προσκαλέσω εἰς τὸν χορὸν μας, καὶ...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον της· ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Ἐξακολούθησον λοιπόν!

— Καὶ θὰ τὸν ξελογιάσω. Πῶς σοὶ φαίνεται ἡ ἰδέα μου;

— Θαυμασίη. Ἀλλὰ πρόσθε· δὲν παίζει τις τόσον εὐκόλως με τὸ πῦρ.

Ἡ Κατία Ααθίνσκα εἶχε φυσιογνωμίαν ζωηράν· τὸ χρῶμα τῶν παρειῶν της ἦτο δροσερὸν, ἐρυθρὸν, τὸ δὲ ὕψος τὸν μέτωπόν της ἐκάλυψε κόμη μέλαινα καὶ στιλπνή· τὸ βλέμμα της, ἐκπεμπόμενον ὑπὸ δύο ἀκτινοβόλων μικρῶν ὀφθαλμῶν, ἦτον ὀξύτατον. Ἐνῶ δὲ συνήθως ἦτο γλυκὺ καὶ ἡρεμον, ἐλάμβανεν ἐνίοτε, ὅτε διετάλει ὑπὸ τὸ κράτος ἀγανακτήσεως ἢ ἐνθουσιασμοῦ, λάμψιν καὶ γόητρον.

Τὸ ἦθος της, ἐστρατημένον πάσης φιλαρεσκείας καὶ τὸ ἀγέρωχον καὶ ἀκαμπτον τοῦ ἀναστήματός της προέδιδον χαρκατῆρα αὐστηρὸν καὶ ἀνεξάρτητον. Ἐν τούτοις, εἰάν ἤθελε νὰ καλλωπισθῇ, ἤθελεν εἶσθαι ἀκατά εὐειδής.

Ἐνδυσάσκα φόρεμά τι τῆς Βάνδας, ἐφαίνετο ὡς μεταμορφωθείσα.

— Βλέπεις ὅτι δὲν εἶσαι ἀσχημος; τῇ εἶπεν ἡ Βάνδα· σὲ ἀσχημίζει ὅμως τὸ φόρεμα τῆς μηδενιστρίας, τὸ ὁποῖον τόσον ἀγαπᾷς.

— Ἐάν ἐνδύομαι οὕτως, τὸ πρᾶτ-
τω ἐναντίον τῆς γυναικείας ματαιότητος. Ὅ,τι ἀπόλλυσι τὰς γυναικας, εἶνε ἡ αἰσθητικὴ, ἡ ἀκατάσχετος κλίσις των πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς καὶ τὸν συρμόν. Πολλάκις δὲ, κεκτημέναι φυσικὴν καλλονὴν, ἀμελοῦσι νὰ ἀναπτύξωσι τὸ πνεῦμά των καὶ νὰ ὠραΐζωσι τὴν ψυχὴν των.

— Ἐν τούτοις, ἐπανάλαβεν ἡ Βάνδα, κατ' ἐμὲ, ὁ Παδλέσκης ἔχει δικαίον· ὁ πόθος τῆς πολυτελείας εἶναι ἐμφυτος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν γυναικείαν. Ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐξαλείψωμεν τὴν κλίσιν ταύτην. Ἄλλως τε εἶνε στοιχεῖον κοινωνικότητος καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ τὸ τηρώμεν.

— Βραδύτερον ἄγνοω; ἀπεκρίθη ἡ Κατία· ἀλλὰ σήμερον, ὅτε ὁ λαὸς εἶνε περιβεβλημένος ῥάκη, ἡ πολυτέλεια τινῶν εἶνε ὕβρις πρὸς τὴν ἀθλιότητά του.

Μετὰ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ἀνεχώρησαν.

Ὁ Ἰσθόστσισκ (*), ἐκάθητο πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του κατασκοπεύων τὸ μέγαρον. Μόλις εἶδε τὸ δ-
χημα τῆς Βάνδας ἐσπευσεν ἀμέσως κατόπιν του. Ἰσως ὅμως ἐξεπλάγη ὅτε παρετήρησεν, ὅτι ἀντὶ τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς ἐσπευδε τὴν πρώτην φορὰν, ἀπεναντίας ἔδωκεν τεκτικῶς καὶ πῶς βραδέως.

(*) Ἡνίοχος ἀγορεύου ἐχέματος.

Ἡ Βάνδα εὗρε τὴν Ναδέγκαν παρηγορημένην, περιχαρῇ.

— Σὺ μόνη κατορθοῖς τοιαῦτα θαύματα, ἐφώνησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ βιπτομένη εἰς τὸν τράχηλον τῆς φίλης της.

Ἡ Βάνδα ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Στέφανον καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἔτρεμα.

— Δὲν ἐπιδέχεται πλέον ἀμφισβόλιαν τὸ πρᾶγμα, ὅτι ὁ Στέφανος καὶ ἐγὼ ἐγενόμεθα τέλειοι κοινωνισταί, εἶπεν ἡ Ναδέγκα. Ἐσμὲν τόσῳ ἀφροσιωμένοι, ὥστε νὰ μὴ δειλιάσωμεν νὰ σὲ ἀκολουθήσωμεν καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν Σιθέριαν· δὲν ἔχει οὕτω, Στέφανε;

— Καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου ἀκόμη, προσέθετο οὕτως. Καὶ ἂν ὑπῆρχεν Ἀδης, θὰ ἔλεγον: καὶ μέχρι τοῦ Ἀδου.

— Κάλλιστα! Λοιπὸν ἀγαπητοί μου φίλοι, μετ' οὐ πολὺ θ' ἀπολαύσητε τοῦ ποθομένου, ἡδὴ δὲ ἀμέσως θὰ σᾶς ὑποβάλλω καὶ τὴν πρώτην δοκιμασίαν. Ὡδήγησα μετ' ἐμοῦ τὴν ἀκόλουθόν μου, τὴν ὁποίαν ἐκτιμῶ ὡς φίλην μου· διότι ὑπὸ τὴν ιδιότητά μας, τῶν δημοκρατῶν, δὲν παραδεχόμεθα, ἵνα κάμωμέν τινὰ ἑταῖρον, μήτε πλούτη, μήτε βαθμοὺς, μήτε εὐκλείην γόνου. Καὶ αὕτη εἶνε, ὡς ἐγὼ, ἀφροσιωμένη εἰς τὴν ἰδέαν καὶ τὴν περιποιούμαι ὡς ἀρμόζει, μὴ λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τοὺς τύπους τῶν παρὰ τῶν προλήψεων καθιερωθέντων ἐθίμων· ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ τὴν προσκαλέσητε νὰ συνδειπνήσῃ μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν τράπεζάν σας.

— Τὸ τοιοῦτον, εἶπεν ἡ Ναδέγκα, εἶνε πράγματι δοκιμασία, εἰς ἣν ἐσμὲν ὅλως ἀνέτοιμοι. Νὰ προσκαλέσω νὰ συμπαρακαθήσῃ εἰς τὴν τράπεζάν μου μία θαλαμηπόλος.... ἔσον καὶ ἂν ἦνε ἀφροσιωμένη εἰς τὸν κοινωνισμόν.... ὦ! μοὶ φαίνεται, πῶς νὰ τὸ εἶπω;.... ὀλίγον.... ὀλίγον ἀσχημον..... δὲν μεθ' προξενεῖ τόσῳ καλὴν ἐντύπωσιν καὶ ἀμαλογῶ ὅτι δὲν ἔγεινα εἰσέτι δημοκράτης τοιούτου βαθμοῦ. Ἐάν ἐπιθυμῆς, τρώγει μόνη της καὶ ὄχι μετὰ τῶν θαλαμηπόλων μου.

— Ἀλλ' εἰάν ἐξωρίζετο εἰς τὴν Σιθέριαν θὰ ἔλεγες καὶ τότε τὰ αὐτά;

— Ἀκόμη ὅμως δόξα τῷ Θεῷ δὲν ἐρθάσκαμεν ἕως ἐκεῖ. Καὶ σὺ, Στέφανε, τί φρονεῖς περὶ αὐτοῦ;

— Φρονῶ ὅτι, εἰάν ἡ Βάνδα, ἣτις εἶνε κατὰ βαθμοὺς τινὰς σύγγενεσττέρα ἡμῶν, δὲν νομίζει ὅτι ἐξευτελίζεται εἰάν δειπνήσῃ μετ' αὐτῆς, θὰ ἐφαινόμεθα πῶς μικροὶ εἰάν ἠναντιούμεθα εἰς τοῦτο.

Ἡ Βάνδα ἀντήμειψε τοὺς λόγους του διὰ βλέμματος περιπαθεστάτου καὶ ἐπιχαρίτου κλίσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἀκούσατε, φίλοι μου, εἶπε τῷ

τὴν, τοῦτο δὲν ἦτο ἡ μία δοκιμασία. Ἀκούσατε ἤδη τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ τοὺς διηγῆθη τότε συντόμως τὴν ἱστορίαν τῆς Κατίας, καὶ ἀνοίγουσα τὴν θύραν, τὴν ἐκάλεσε.

— Ἐλθε, ἀγαπητὴ φίλη! ἰδοὺ μία ἀδελφὴ καὶ εἰς ἀδελφός, οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ σὲ γνωρίσωσι.

Ἦς τὴν θέαν τοῦ δικασκόμενου ἐκείνου προσώπου, ὅπερ παρουσιάζετο ὡς θαλαμηπόλος ἑνεκα τῆς πρὸς τὸν κοινωνισμὸν ἀφοσιώσεώς του, ἡ Ναδέγα ἠσθάνθη ἀνεπαίσθητον ἐρυθρὰν κορυθότητα καὶ κενοδοξίαν εἰς τὰς περὶ αὐτῆς τῆς πρώτης λοιπὸν ἐντυπώσεως παρελθούσης, τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὁ Στέφανος προσέκλινεν εὐγενῶς.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξεν εὐθυμότερον.

Περὶ τῇ ὀγδόῃ ὥρᾳ, ἀπέστειλαν δύο ἀκολουθοῦς τῆς Ναδέγας ν' ἀναπληρώσωσιν ἐν τῷ ὄχηματι τὴν Βάνδαν καὶ τὴν Κατίαν καὶ οἱ τέσσαρες ἀνῆλθον εἰς μέτριόν τι ὄχημα διευθυνόμενον εἰς τοῦ Παδλέβσκη.

Δὲν ἔχει τι τὸ διασκεδαστικὸν τὸ συνομοτεῖν; εἶπεν ἡ Βάνδα.

— Μεθ' ὑμῶν πρὸ πάντων, ἀγαπητὴ πριγκήπισσα, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος.

— Ἀ! ἐφώνησεν ἡ Κατία. Αἱ λέξεις πρίγκηψ καὶ πριγκήπισσα εἶνε ἐντελῶς κατηρηγμένα εἰς τὰς τάξεις τοῦ κοινωνισμοῦ.

Κατῆλθον τοῦ ὀχήματος πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Νέας Προσδοκίας. Ὅποιον ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των, ὅταν εἶδον ὀπίσθεν αὐτῶν τὸ ὄχημα, ὅπερ εἶχον πιστεύσει ὅτι θὰ εἶχεν ἀκολουθήσει τὰς δύο ἀκολουθοῦς τῆς Ναδέγας. Πῶς ὁ πονηρὸς κατὰσκοπος ἐνόησε τὸ στρατήγημα;

— Θὰ ὁμιλήσαν πρὸ τοῦ ἀνέλθωσιν εἰς τὸ ὄχημα, εἶπεν ἡ Κατία. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ποπῶφ γνωρίζει ἀκριδῶς τὴν φωνὴν τῆς Βάνδας καὶ τὴν ἰδικὴν μου, ἐθεώρησε μάταιον νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ, ἀφοῦ ἐπίσθη ὅτι δὲν ἤμεθα ἡμεῖς.

— Πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ διὰ παντὸς μέσου, συνεβόλευσεν ὁ Λιτζανῶφ, διότι θὰ ἦτον ἱκανὸς νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ μέχρι τοῦ Παδλέβσκη. Ἐν πολέμῳ φρονέουσι τοὺς κατασκόπους.

Καὶ ἐξήγαγε μικρὸν ἐγχειρίδιον.

— Τί πράττετε; ἐν πλήρει ὁδῷ! μόλις ὦρα ἐνάτη! Κρατηθῆτε! ἔκραξεν ἡ Βάνδα. Καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀστυνομίας, οἵτινες ἐπαγρυπνοῦσι καὶ κατασκοπεύουσι; καὶ οἱ διαδῶται;

— Θὰ τὸν κτυπήσω πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

— Ὅχι! ἐπανελάθεν ἡ Βάνδα. Τὸ τοιοῦτον ἤθελεν εἶσθαι τόλμη ἄφρων, ἐπικίνδυνος.

— Ὀλιγώτερον ὅμως ἐπικίνδυνος,

ἀπὸ ἐκείνης τὴν ἄλλην ἀφοσίωσιν τοῦ νὰ τὸν ἀρῆσωμεν νὰ μᾶς ἀκολουθῇ, προσέειπεν ἡ Κατία. Ἄλλως τε, ὡς τὸν γνωρίζω κάλλιστα, εἴνε ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ καὶ τὰ φρικωδέστερα ἐγκλήματα ὥστε φρονῶ ὅτι ἐὰν ἀπαλλάξωμεν τὸν κόσμον ἀπὸ ἐνα βδέλυγμα ὡς αὐτὸν, δικαιοσύνην θὰ πράξωμεν.

— Νὰ φρονέσωμεν ἄνθρωπον! Νὰ χύσωμεν αἷμα! ἐφιδύρισε μετὰ φρίκης ἡ Ναδέγα.

— Οὐδὲν ἄλλο, ἢ νὰ τὸν ἀγοράσωμεν πρέπει, προσέθετο ἡ Βάνδα. Κρατεῖτε μεθ' ὑμῶν ἀρκετὰ χρήματα;

— Ἐγὼ τινὰ χαρτονομίσματα, ἀπεκρίθη ὁ Λιτζανῶφ, προχωρῶν πρὸς τὸν ἱσθίεσσιν.

— Παπῶφ! ἀνέκραξε.

Ὁ ὀνομαστὴ προσκλήθει, πᾶν ἄλλο ὑποπτεύων ἢ ὅτι ἤθελεν ἀνακαλυφθῇ, ἐρρίγησεν ὁ δειλαῖος καὶ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἐδρῆς του.

— Κατάβα! ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

Ὁ Ποπῶφ κατῆλθε.

— Πόσῃ σοῦ δίδουν διὰ νὰ μᾶς ἀκολουθῇ; ἠρώτησεν ὁ Λιτζανῶφ.

— Ἀλλὰ...

— Δὲν ἔχει ἄλλὰ. Ἀπεκρίθητι.

— Σὰς ὀρκίζομαι, αὐθέντα...

— Σὲ γνωρίζω. Εἶσαι εἰς ἄτιμος!

Ἐὰν δὲν ἀποκριθῇ εἰς τὴν στιγμὴν θὰ κράξω νὰ σὲ συλλάβουν, διότι εἶσαι κλέπτης! ἔκραξε τὸν πριγκηπικὸν Κρυλώφ. Δέγε τώρα! πόσα θέλεις διὰ νὰ φευθῇς εἰς ἐκείνους, οἵτινες σὲ μεταχειρίζονται ὄργανόν των;

— Πεντήκοντα ἀργυρὰ ρούβλια.

— Ἰδοὺ! λάβε ἐν χαρτονομίσματι τῶν ἐκατὸν ρούβλιων καὶ κύτταξε νὰ μὴ σ' ἐπκνίδω εἰς τὸν δρόμον μου, διότι πᾶν ἄλλο ἢ ρούβλια ἔχω σκοπὸν νὰ σοὺ δώσω.

Ὁ Ποπῶφ ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἐδωλίον του, ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους καὶ ἐγένετο ἄφρωντος.

Μετὰ τοῦτο, οἱ τέσσαρες φίλοι εἰσῆλθον εἰς σχολιωτάτην ὁδὸν, ἥτις ἔφερε πρὸς ἑτέραν πλατυτέραν, ἐνθα, ὡς εἰς πᾶσαν ὁδὸν τῆς Πετροπόλεως, αἱ ὡραῖαι καὶ μεγάλαι οἰκίαι διεδέχθησαν τὰς μικρὰς καὶ ἐλεεινὰς.

Ἐπληξάν τὸν σῶρτην τοῦ ἀνγγελοῦ κωδωνίσκου τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 οἰκίας, ἀνῆλθον δύο ὁμορφῆς καὶ κατόπιν ἐκτύπησαν θύραν τινὰ, ἥτις πάροχα ἠνεώχθη.

XVI

Πρόδος ἀστυνομικῆς ἱκνηλασίας.

Τοὺς ὠδήγησαν εἰς ἀντιθάλαμον ἀρκετὰ εὐρύχωρον, ἐνθα ἦσαν ἀνητημέ-

νοι πολλοὶ ἐπενδύται. Ἐζήτησαν τὸν Παδλέβσκη.

Ὁ ὠδηγὼν αὐτοὺς τοὺς εἰσήγαγε τότε εἰς αἴθουσαν, ἐνθα δέκα περίπου ἄτομα ἐπιζῶν.

Ὁ Ἀνδρέας Παδλέβσκης ἔσπευσεν πρὸς συνάντησίν των.

Ἐβλήψε τὴν χεῖρα τῆς Βάνδας.

— Σὰς φέρω δύο ζωηροὺς νεοφύτους τῷ εἶπεν ἡ πριγκήπισσα.

Ἀναγνωρίζων τὸν Λιτζανῶφ καὶ τὴν Ναδέγαν ὁ Παδλέβσκης ἐταράχθη ἀκουσίως τοῦ ἀπὸ κίνημα θαυμασμοῦ.

— Τί! ἀνέκραξεν, αὐτὸς ὁ πονηρὸς, αὐτὸς ὁ σκεπτικιστὴς ἤρχισε νὰ ἐννοῇ πλέον τὴν ἀλήθειαν;

— Ἰδοὺ τὸ φῶς μας, ἡ αἴγλη ἥτις μᾶς ἐξήγαγε τοῦ σκότους, ἀπεκρίθη ὁ Λιτζανῶφ, ἐννοῶν τὴν Βάνδαν.

— Εἰσὶν ἤδη συνηγμένοι ἐνταῦθα πενήκοντα περίπου! θὰ συμποσώμεν ὅμως μετ' ὀλίγον, πιστεύω, εἰς ἑκατὸν σχεδόν, διότι πρόκειται νὰ συζητηθῇ σπουδαιότατον ζήτημα.

— Καὶ ποῦ λοιπὸν εἶνε οἱ φίλοι σας; ἠρώτησεν ὁ Λιτζανῶφ. Ἡ αἴθουσα αὐτὴ ἐν ὅλῳ καὶ ἐν μέρει, πᾶν ἄλλο προδίδει ἢ ὅτι χρησιμεύει ὡς κέντρον πολιτικῶν συναθροίσεων, καὶ μάλιστα οὕτω σοβαρῶν. Αὐταὶ λόγου χάριν αἱ τράπεζαι τοῦ χαρτοπαιγνίου...

— Αἱ αὐτὲς ἴσα ἴσα εἶνε οὕτω διασκευασμένη, ὥστε νὰ ἐξαπατᾷ καὶ ἐπυμέναι, ἂν ποτε καταληθῶμεν ἐξαπίνης ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, νὰ ἔχωμεν δικαυλόγησιν. Ἄλλως τε ἡ συνάθροις δὲν συγκροτεῖται εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἀλλ' εἰς τὴν παραπλευρώς. Εἰσῆλθατε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 11 θύρας εἰς τὸ οἶκον τοῦτο, ὅπερ ἔχει δύο ἐξόδους! ἐπίσης εἰσέρχονται καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 15, ὅπερ ἐπίσης ἔχει καὶ αὐτὸ δύο ἐξόδους! ἀλλ' ἡ συνάθροις γίνεται εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 13.

Ἐπὶ πλέον, εἰς ἐκάστην τῶν ἐξόδων ἔχομεν καὶ φίλους ἐπαγρυπνοῦντας. Βλέπετε αὐτοὺς τοὺς τέσσαρας κωδωνίσκους ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς τέσσαρας ταύτας ἐξόδους. Εἰς τὸ ἐλάχιστον συμβαῖνον, ἐν κωδωνίσμα μᾶς εἰδοποιεῖ πόθεν ὁ κίνδυνος καὶ οὕτω, εἰδοποιούμενοι, μεταχειρίζομεθα τὰς ἐλευθέρους ἐξόδους ὡς μέσον φυγῆς τῶν φίλων μας. Οἱ τέσσαρες αὗτοι κωδωνίσκοι εἰσὶν ἐμπεισιτευμένοι εἰς ἄνδρας, περὶ ὧν εἰμὶ οὕτω βέβαιος, ὅσον περὶ ἐμαυτοῦ. Ἐκάστοτε ἀλλάζουσιν ἐνδύματα. Ἀπόψε εἰσὶ μετεμφεσμένοι ὡς ν τ ε σ ι α τ σ κ υ ς (*), ἄλλοτε ὡς ἀμαξηλάται καὶ διακίνοῦσιν ἢ ἐπὶ τῆς προβαλμίδος τῆς ἐξωθύρας ἢ ἐπὶ τινος ἀμάξης, ὥσπερ ἀνέμενον τινα.

(*) Πολιτεργάται.

— Πράγματι· καλλιτέρα διοργάνωσις δὲν ἔτι δυνατόν νά γίνη, εἶπεν ὁ Αἰτζανώφ. Ἀλλὰ πῶς δύνασθε νά ἔσθε βέβαιοι, ὅτι μεταξὺ ἑκατὸν συναθροισμένων ἀνθρώπων, δὲν θά ἦνε δυνατόν νά εὐρεθῇ καὶ εἰς ὅστις νά σῆς προδότης;

— Δὲν συναθροισμέθα ἐνταῦθα ἢ μόνον λίαν ἀραιῶς. Ὅσους παραδεχόμεθα τοὺς γνωρίζομεν καλῶς καὶ ἐσμὲν βέβαιοι περὶ αὐτῶν. Ἡ κατάστασις τῶν, ἡ παρουσίᾳ τῶν καὶ τὸ παρελθόν τῶν τιθέσιν αὐτοὺς εἰς σχέσιν ὅλως ἀναπείθοσαν πρὸς αὐτοὺς τῆς ἀστυνομίας. Τοὺς γνωρίζομεν, καὶ ἀρ' οὐ ἡ Βάνδα ἐγγυᾶται περὶ ὑμῶν ἀπαξ, τοῦτο ἀρκεῖ, διότι γνωρίζομεν καλῶς αὐτήν. Ἐστὲ ὅθεν ἤσυχτοι. Ὅτι δι' ὑμᾶς οὕτω συμβαίνει καὶ διὰ τοὺς λοιπούς.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθον νῆα πρὸσωπα, ὁ δὲ Παθλέβσκις, προχωρήσας πρὸς τινὰ γωνίαν, ὥθησεν εἰλατήριόν τι καὶ πάραυτα ἠνεώχθη φάτνωμά τι εἰς τὸν τοίχον, δι' οὗ ἠδύνατο νά διέλθῃ μόνον εἰς ἄνθρωπος.

Εἰσῆλθον τότε πάντες διὰ τῆς δόπης ταύτης εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων.

Ἡ αἴθουσα αὕτη ἠδύνατο νά περιλάβῃ διακοσίους ἀνδρας ἐν ἀνάγκῃ· δὲν εἶχε οὐδ' ἐν παράθυρον· ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῆς ὁροφῆς ἦτο προσηρμοσμένον μεταξὺ τοῦ ὅρασμα, ἵνα περιερίξῃ τὸν ἥχον τῶν φωνῶν, τὸ δὲ ἔδαφος ἦτο ἐπ' ἐπ' ὀρθογώνιον διὰ παχέος τάπητος ἐν ἀποπνίγηται ὁ κρότος τῶν βηματικῶν. Ἡ λοιπὴ διακόσμησις ἀπλουστάτη· οἱ τοίχοι ἦσαν γυμνοὶ καὶ σμημάτων· τὰ καθίσματα ἐκ καρπυξόλου. Τὸ ὅλον δὲ συναπλόρου ἐξέειρε τις καὶ βῆμα.

Ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐμπληρὴς τῆς Νικαίας καὶ τοῦ Στεφάνου, ὅταν μεταξὺ τῶν παρεστώτων ἀναγνώρισαν μέγαν ἀριθμὸν εὐγενῶν, ὡς καὶ οἰκογενεάς, γνωστάς διὰ τὴν πρὸς τὴν αὐτοκράτορα ἀφοσίωσίν των. Ἦσαν πρῶτον ἀρχετοὶ ἐπίσημοι κτηνίαται τῶν περιχώρων, ἐλθόντες ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ τοῦ νά παρεμβῆσιν εἰς τὴν συνεδρίαν τούτην. Ἐβλεπέ τις ἐπίσης Πολωνούς, πλουσίους Φιλανδούς, ἕνα πρίγκηπα τοῦ Αἰγυπτίου, Ἰουδαίους τραπεζίτας καὶ Ρασκολνίκους (*).

Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τούτων διέκρινε τις ἐπίσης ἱκανὸν ἀριθμὸν ἀπελευθερωμένων πολιτικῶν καταδικῶν ἢ δραπετῶν τῶν εἰρκτῶν.

Ὁ Βαλδιμάρος Σιλίνος ἀνέβη πρῶτος τὸ βῆμα. ἐξέθεσε τὴν πραγματι-

κὴν κατάστασιν τῆς Ῥωσίας, καὶ ἀνέγνωσε τὰς σπουδαιότερας τῶν ἀνταποκρίσεων.

Μετ' αὐτὸν ὁ δόκτωρ Πολούτκιν ἀνελθὼν τὸ βῆμα, ἀνέπτυξε τοὺς διαφόρους λόγους καὶ τὰ αἰτία δι' ἃ ἀποδοκιμάζει τὸν μετὰ τῆς Τουρκίας πόλεμον, καταγοητεύσας διὰ τῆς ζωηρᾶς καὶ γλαφυρᾶς εὐγλωττίας του καὶ τῶν λογιωτάτων κρίσεων των πάντας τοὺς παρισταμένους.

Ἐπείρκει δὲ τὸν λόγον διὰ τῶν ἐξῆς: «Εἰμεθα ὁ δυστυχέστατος λαὸς τοῦ κόσμου. Ἐπαναστατοῦντες κατὰ τῶν καθεστώτων, ἐσμὲν βέβαιοι ὅτι γινόμεθα διερχομένους τῆς ἐθνικῆς θαλήσεως. Εὐγενεῖς καὶ ἀστοί, ἐργάται καὶ χωρικοί, πάντες ἀπηνυθίσκαμεν ἐκ τῆς μουσάρης ἀσθενείας. Ὁ Τζάρος ἐνθυσίασεν τριακοσίας χιλιάδας ἀνδρῶν, ἵνα καθιερώσῃ ἐν Βουλγαρίᾳ «διοίκησιν φιλανθρωποτέραν καὶ ἥτον δεσποτικὴν τῆς ἡμετέρας μαγγοβλίας. Ἐχύσαμεν τὸ αἷμά μας, εἰς ἀπανήκαμεν ἑκατομμύρια φουδλίων, ἵνα ἀπαλλάξωμεν τοὺς Βουλγάρους ἀπὸ τῆς καταπίεσεως τῶν πασσάδων· ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν ἔχομεν ἐν Ῥωσίᾳ τοὺς πασσάδες καὶ τοὺς βεγιάδες; Ἀπεστοίλαμεν πτοὺς τρατοῖς μας εἰς τὴν Τουρκίαν εἰς τὸ νά φέρωσιν ἐκεῖ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν· ἡμεῖς δὲ ἐν Ῥωσίᾳ ὁποῖας εὐτυχίας, ὁποῖας ἐλευθερίας ἀπολαύομεν. Πρὶν ἢ ἐλευθερώσωμεν τοὺς ἄλλους, προσπαθήσωμεν νά ἐλευθερώσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς.

«Τίς ποτε βῶσσε χωρικός ἡτόχησε νά καταστῇ ἐντελής κύριος καὶ κἀτοχος μιᾶς οἰκίας καὶ ἐνὸς ἀγροῦ; οἱ μουζίκαι μας κατάρθωσαν ἅπαντες ν' ἀπολαύσωσιν ἐτησίως τῶν κουνιστοῦ δημοτικῶν καρπῶν, ὅσους συγκομίζει ὁ κἀτοικος τῆς εὐδαίμονος παιδείας τῆς Σόφικας καὶ τῆς Ἀνδριανοποπόλεως;

«Ἡ Τουρκία ἔχει τυράντους, ὡς τὸν «Κλέν-Μίχελ, τὸν Μουραδίου, τὸν «Τρεπόφ;

«Ὁ καίσαρις εἶνε ἡ ἡμετέρα μάστιξ, ἥτις ἀπονάρκει τὰ δεσά μας, ἐκμυζεῖ τὸν μυελὸν αὐτῶν καὶ μᾶς κακτέττει λαὸν χαλνόν. Διὰ νά καθεύδωμεν τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν μετὰ τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, δέον ἐκ βάθρων νά κρημνίσωμεν τὸ καθεστὼς κυδερνητικὸν σύστημα, τὸ αἷμαχον τῆς Ῥωσίας.

«Ἀποδίδουσιν εἰς τὸν Τζάρον ὅλας τὰς γενναίας προθέσεις· ψεῦδος ὅμως. Διὰ δριμύτης προκηρύξεως, ἦν τῷ ἀπηνυθίσκαμεν, ἐπειράθημεν νά ἀσπνίσωμεν τοῦ ληθαργίου τὴν αὐτοκρατορικὴν συνείδησιν· ἐάν ἦνε δυνατόν νά

εἶχῃ συνείδησιν εἰς αὐτοκράτορα. Ὅποιας ἐλευθερίας μᾶς ἐχορήγησεν ὁ ἡμεγάλυμος καὶ γενναίος αὐτοκράτορας; Ἐπείραψε ταμὰχιά τινα ἐκ στερροῦ ὑφάσματος εἰς καταρρέον εἰς βῆκη χιτῶνά· ἰδοὺ τί ἐπραξεν

«Λέγουσιν ὅτι ὑπάρχουσι σήμερος «νύμφοι ἐν Ῥωσίᾳ· ἀλλὰ τοὺς νόμους τοίτους οἱ διοικηταὶ τῶν ἐπαρχιῶν τοὺς σφριστεύονται κατὰ τὰς ἐπιθυμίας των.

«Ἐπάρχουσιν ἐν Ῥωσίᾳ δικασταί, «ἀκόμη καὶ ἑνορκοί· ἀλλ' ἡ ἀστυνομία «ἐξοκολοθεῖ καταδυναστεύουσα ὡς «αὐτῇ δοκεῖ· κατήργησεν τὸ κνοῦτον, «ἀλλ' ἐξοκολοθεῖσι μαστιγούντες ἀκόμη οἱ τυραννίσκοι τῆς ἀγίας καὶ «γενναίας Ῥωσίας. Ὁ ἀδελφὸς Βογολουβῶφ ἐμαστιγώθη ἀτιμωτικῶτα «τα· ἐκράνυσεν, ἔρι ἐκ τῆς δόξης «ἀλλ' ἐκ τῆς συνειδήσεως τῆς ὕβρεως. «Ἡ ὕβρις αὕτη ἀντανάκχ' ἐρ' ἀπάντων ἡμῶν· ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βογολουβῶφ ἐμαστιγώθημεν πάντες ἡμεῖς.»

Ἐν Γαλλίᾳ θά ἐπευφήμουν τοὺς λόγους τούτους· ἐν Ἀγγλίᾳ θά τοὺς ὑποδέχοντο μετὰ φρενητιῶδων ζητωκραυγῶν ἐνταῦθα, οὐδεμία ἐπευφήμια, οὐδεμία θορυβώδης ἐπιδοκιμαστικὴ ἐκδήλωσις.

Καὶ ὅμως πάντες ἐπεδοκίμασαν καὶ ἀπεδέχθησαν τοὺς λόγους τούτους.

Ἐν Ῥωσίᾳ ὁ ἐνθουσιασμός εἶνε ἥρεμος· εἶνε χώρα τῶν ἀρετημένων παθῶν, τῶν ψυχρῶν μανιῶν καὶ τῆς δογματικῆς παραφορᾶς καὶ μέθης τῶν αἰσθημάτων.

Ἐάν ποτε οἱ Ῥῶσοι ἐπαναστατήσωσι, δὲν θά ἔχωσι τὸν μετὰ φωνασκίαν ἐμφαντικὸν τόνον τῶν τῆς Δύσεως ἐπαναστατῶν. Δὲν ὁμιλοῦσι, δὲν πράττουσι τι ἀνευ σκέψεως καὶ παραφύρας· τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις των συνοδεύει πεποίθησις ἑλλογος, λογικὴ σταθερά καὶ δικαιοσύνη ἀσπληγῆ.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Ναρκίλφ ἠγέρθη καὶ ἠρώτησε διὰ τόνου ἀστήρου καὶ ἀπλοῦ:

— Χθές, ἐν συναθροίσει ἦσαν πολυαριθμῶς ταῦτες, συνεζητήθη, χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀπορασιθῇ, ὁποῖου εἶδους ἐκδικήσεως θύμα ἐμέλλομεν νά προσίσωμεν τὸν Τρεπόφ. Ἐρχομαι λοιπὸν σήμερον, ἀδελφοί μου, νά σῶς ἐρωτήσω ὁποῖας τιμωρίας εἶνε ἄξιος.

— Ἀστήρευτάτης, ἀνταξίας τῶν ἐγκλημάτων του, ἀνέκραξαν τινες.

— Τοῦ θανάτου! ἀνεβόησαν ἕτεροι.

(ἀκροῦσθε)

(*) Πιστοῦς, ἀπαλὸς ἀρχαῖον τιμὸς ἡγευτικῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων.